(LIVE) TRỰC TIẾP PHÁP ĐÀM NGÀY 6 KHOÁ THIỀN 9 NGÀY [30 3-7 4) Ở CHÙA LONG HƯNG VÀ TRUNG TÂM THIỀN THIÊN PHƯỚC

Nguồn: https://www.youtube.com/watch?v=lpM5-kOYyGA

Nội dung ngày 6 khóa thiền

Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mâu Ni Phật, chào tất cả quý vị thiền sinh đang ở chùa Long Hưng, quý vị ở Gosinga Thiên Phước và quý vị đang ở trên Zoom Nhất Hướng!

Hôm nay là ngày thứ sáu của khóa tu 9 ngày.

Pháp Hành hôm nay quý vị đang thực hành chánh niệm về tâm, nhớ đến tích cực chú tâm, quán sát tâm nơi tâm.

Mục đích để quý vị hiểu biết đúng sự thật về tâm. Tâm có rất nhiều thứ tâm khác nhau.
Tâm là một cái danh từ chung để chỉ cho rất là nhiều thứ tâm khác nhau.
Và nhiều thứ tâm khác nhau đó có thể chia làm bốn nhóm bao gồm Thọ,Tưởng, Hành, Thức.

Đương nhiên là trong nhóm thứ nhất, Thọ thì cũng có rất nhiều loại Thọ khác nhau, mà tiếng Việt gọi là cảm giác.

Loại tâm thứ hai là Tưởng, là tâm biết trực tiếp giác quan hay còn gọi là Tâm ghi nhận, mà bây giờ chúng ta dùng từ dễ hình dung là Tâm Thấy.

Tâm thấy thì nó có sáu loại tâm Thấy: Nhãn thức, Nhĩ thức, Tỷ thức, Thiệt thức, Thanh thức, Tưởng thức.

Đương nhiên là mỗi một loại tâm Thấy này thí dụ như là Nhãn thức thì nó cũng sinh diệt liên tục. Trong một ngày thì không biết bao nhiêu lần có cái Tâm Nhãn Thức sinh diệt.

Đương nhiên là quý vị phải hiểu, chúng ta dùng chung cái từ là Nhãn Thức chẳng hạn, nhưng mà rõ ràng là cái Nhãn Thức xuất hiện lúc này nó sinh lên, nó diệt đi, rồi tiếp nối là Nhãn Thức khác sinh lên rồi diệt đi.

Tuy rằng cùng dùng cái từ Nhãn Thức, nhưng mà hai cái Tâm Nhãn thức đó là hoàn toàn khác nhau, chứ không phải là một cái Tâm Nhãn thức duy nhất từ trước đến nay nó diệt đi rồi nó lại hiện hữu trở lại.

Nó diệt đi, nó sinh lên rồi nó diệt đi.

Đó là một cái thí dụ, đó là một cái Tâm Nhãn thức và nó chỉ duy nhất như vậy thôi.

Đến lần sau, cũng cái Tâm Nhãn thức sinh lên diệt đi, nhưng mà là cái Tâm Nhãn thức sau với Tâm Nhãn thức trước là hai cái hoàn toàn khác nhau.

Cho nên là quý vị mới thấy rằng là tuy rằng Tâm có rất là nhiều thứ khác nhau, nhưng mà chia làm bốn nhóm: Thọ, Tưởng, Hành, Thức.

Mỗi một nhóm đó thì cũng rất là nhiều thứ Tâm mà thứ Tâm, loại đó sinh lên diệt đi liên tục.

Về phần Pháp Học thì hôm nay quý vị nghe giảng hai bài giảng.

Bài Thứ nhất là Tuệ tri về Bản Ngã để quý vị hiểu rằng là không có cái Bản Ngã nào cả.

Không có một cái bản ngã không sinh không diệt là chủ nhân, chủ sở hữu của thân tâm, chủ nhân chủ sở hữu của các pháp, không có cái Bản Ngã nào cả mà chỉ có cái Tư Tưởng Chấp Ngã.

Quý vị phải hiểu là không có Bản Ngã, mà chỉ có cái Tư Tưởng Chấp Ngã thôi.

Và chính cái Tư Tưởng Chấp Ngã này mới là nguyên nhân phát sinh khổ.

Quý vị thấy rằng là cái sự tu tập của quý vị là để chấm dứt cái Tư Tưởng Chấp Ngã là cái Tư Tưởng Tà Kiến. Và cái Tư Tưởng đúng sự thật là cái Tư Tưởng Vô Ngã là không có một cái Bản Ngã nào cả. Không có một cái Bản Ngã không sinh không diệt là Chủ Nhân, Chủ sở hữu của Sắc, Thọ, Tưởng, Hành, Thức.

Buổi chiều thì quý vị nghe bài giảng là Nghiệp nhân, Nghiệp quả, cái sự vận hành từ Nghiệp nhân đến Nghiệp quả.

Và quý vị cũng được hiểu rằng là Nghiệp quả nó phát sinh trong hiện tại này là do hai nhân tương tác với nhau. Cái nhân quá khứ được lưu giữ trong bộ nhớ dưới cái dạng là thông tin gọi là nghiệp nhân quá khứ. Và cái nhân hiện tại là tiến trình Thọ, Tưởng. Như vậy rằng là quý vị thấy là hai nhân tương tác với nhau, nó mới phát sinh quả. Và quả trong hiện tại trên lộ trình tâm bát tà đạo là quả, hoặc là khổ hoặc là vui.

Còn khi mà quý vị thực hành Bát Chánh Đạo thì cũng lộ trình tâm Bát Chánh Đạo, nhưng mà nó không kích hoạt cái thông tin nghiệp nhân ở trong bộ nhớ cho nên không phát sinh tham sân si.

Vì vậy, trên cái lộ trình tâm Bát Chánh Đạo không có quả khổ, quả vui, nghĩa là trên cái lộ trình tâm Bát chánh đạo không có cái sự vận hành của Nghiệp nhân đi đến Nghiệp quả.

Mà Nghiệp nhân, Nghiệp quả chỉ vận hành trên cái lộ trình tâm Bát Tà Đạo thôi.

Bây giờ tôi xin trả lời các cái câu hỏi mà quý vị thiền sinh ở chùa Long Hưng gửi cho ban tổ chức.

Câu 1: Thiền sinh Nguyễn Trọng Văn: Con kính chúc sư ông nhiều sức khỏe, con có những câu hỏi sau xin sư ông chỉ giáo.

Câu hỏi: Tại sao có sự phân biệt giữa nam và nữ khi tu học ạ? Nữ phải chuyển sang là thân Nam mới chứng được A La Hán có đúng không ạ? Xin sư ông giải thích!

Trả lời: Cái điều này là không đúng, không phải là sự thật.

Tất cả nam hay nữ thì đều có thể chứng đắc quả vị A La Hán ngay trong kiếp sống này, chứ không phải là chỉ có người Nam chứng đắc A La Hán mà người nữ thì không chứng đắc được.

Quý vị thấy rằng là đấy là những cái chú giải, những cái kiểu hiểu biết sai lầm dựa trên những cái tà kiến.

Và điều này kể cả trong kinh điển, ngay kinh điển là thời hiện tại hay là Thời Phật tại thế, tuy rằng là bên Tăng là bên mà người Nam có nhiều vị đắc quả A La Hán, nhưng mà bên nữ cũng có nhiều vị đắc quả A La Hán chứ không phải là chỉ một mình Nam là đắc quả A La Hán mà nữ không đắc quả A La Hán.

Thậm chí là trong kinh điển còn ghi rõ là một vị hoàng hậu còn tại gia mà vẫn đắc quả A La Hán chứ đâu cần phải xuất gia.

Cho nên là quý vị thấy rằng, những cái kiến giải đó là những cái tà kiến của người sau. Nhưng mà bản thân họ cũng đâu có biết kinh điển.

Vì thế, quý vị thấy rằng, ta nói là thí dụ như là dẫn chứng kinh điển đó, còn sự thực, nhìn vào cái giáo lý này: Tứ Thánh Đế thì không có phân

biệt nam hay là nữ. Lộ trình tâm Bát Chánh Đạo không phân biệt là nam hay là nữ.

Câu 2: Con thích đọc tiểu thuyết và trong một bộ tiểu thuyết mà con đọc có câu làm con nhớ mãi đó là nhân gian quá khổ, kiếp sau không đến nữa đâu. Thưa sư ông họ nói kiếp sau tức là họ muốn luân hồi sinh tử rồi, nhưng họ không muốn đến nhân gian vậy con xin hỏi sư ông họ sẽ đi về đâu hay tồn tại như thế nào?

Trả lời: Đương nhiên là họ còn vô minh như vậy thì họ đưa ra một cái luận cứ vu vơ nào đó thì việc gì mà quý vị phải suy xét là họ như thế nào.

Và Thí dụ như quý vị Đọc câu này quý vị muốn biết rằng họ nói đi về đâu thì chắc chắn là quý vị nên đến hỏi họ,chứ còn hỏi tôi, tôi đâu biết họ nghĩ gì phải không ạ?

Câu hỏi 3: Thưa sở Ông, mục đích của tu tập là để giác ngộ chứng Đắc A La Hán và thoát khỏi luân hồi sinh tử vậy sau khi Đắc quả và nhập Niết Bàn rồi thì người Chứng quả sẽ như thế nào ạ? Họ trở về với đại thể hay chấm dứt luân hồi Sinh tử?

Trả lời: Cái này thì ngày mai quý vị tiếp tục học để hiểu về luân hồi sinh tử.

Và ngày mốt quý vị sẽ học rồi quan sát sự thật để hiểu rằng chấm dứt luân hồi sinh tử là như thế nào thì hãy chờ ngày mai và ngày mốt.

Câu 2 của Trần Linh: Kính thưa thiền sư con có một thắc mắc kính mong thiền sư hoan hỉ giải đáp giúp con! Con bị rối loạn trầm cảm lo âu đã nhiều tháng nay, hàng đêm con phải uống thuốc để có thể đi vào giấc ngủ, tuy nhiên vì không muốn phụ thuộc vào thuốc nên con đã tự ý cắt thuốc và bằng tư thế thiền Nằm con đã ngủ được nhưng sáng dậy thì bị run tay, con cầm đồ vật đều không có lực. Vậy thiền sư cho con hỏi bằng phương pháp thiền định con có thể hết Run tay không ạ? Vì theo con tìm hiểu thì tế bào thần kinh não bộ của con bị tổn thương dẫn đến việc con bị run tay. Kính mong Thầy giải đáp!

Trả lời: Quý vị là bị rối loạn trầm cảm thì Thí dụ quý vị ngưng uống thuốc, bởi vì thuốc là nó chỉ làm cho quý vị là căng thẳng mệt mỏi thôi.

Tuy rằng là để ức chế thần kinh để ngủ, nhưng mà cái ngủ đó nó cũng mệt mỏi vô cùng.

Thế thì bây giờ quý vị cố gắng thực hành liên tục phương pháp này để quý vị chấm dứt các suy nghĩ linh tinh, chấm dứt trầm cảm.

Thế thì quý vị phải thực hành cho liên tục cho đúng.

Và đặc biệt quý vị trong các cái khóa này thì quý vị đều được là thực tập cái tập thở: thở vô, nín thở rồi mới thở ra từ từ nhè nhẹ, rồi ngưng một lúc mới thở vô.

Thế thì quý vị thực tập như vậy để là quý vị hiểu được cách thực hành, để quý vị nhớ được khi mà quý vị bị cuốn vào những cái cảm xúc mãnh liệt căng thẳng nào mà không thoát ra được thì quý vị sử dụng phương pháp nín thở để thoát ra.

Và đặc biệt là những khi mà cơn trầm cảm nó xuất hiện nó nhấn chìm quý vị xuống thì quý vị phải đối trị với nó bằng phương pháp nín thở.

Thế thì bây gi, kể cả khóa tu 9 ngày, 2 ngày thì đều thực hành thêm phần nín thở trong các thời khóa để cho nó trở thành cái thói quen.
Để quý vị ghi nhớ được cái chuyện đó, để khi mà gặp phải những hoàn cảnh khốc liệt như thế thì nhớ ngay đến cách thực hành nín thở để thoát ra.
Quý vị cứ thực hành pháp này, còn là có hết run hay không hết run thì chúng ta cũng không thể nào biết được.
Nhưng mà khi quý vị thực hành cái này thì không những là chữa lành tâm mà thân của quý vị cũng là được chữa lành.
Bởi vì cái tâm trạng tích cực vui thoải mái nó sẽ là giúp cho thân thể

quý vị tăng cường sức đề kháng, nó làm cho các tế bào tăng cường sức đề kháng cho nên là nó sẽ hồi phục.

Câu hỏi 3: Kính bạch thiền sư con có một số câu hỏi mong sư giải đáp giúp con: một mối quan hệ giữa nhân hiện tại và nhân quá khứ là như thế nào? Tại sao lại xuất hiện sự tương tác giữa hai nhân này? Có phải do sự tương ứng giống nhau ở một thời điểm nào đó không? Mong thiền sư tổng quát lại ạ.

Trả lời: Quý vị học quá trình nghiệp nhân đưa đến nghiệp quả thì quý vị thấy rằng cái nghiệp nhân đưa đến nghiệp quả là nó vận hành trên cái lộ trình tâm Bát Tà Đạo.
Quý vị thấy rằng cái kết quả, nghiệp quả đây là khổ vui là cái kết quả xảy ra trong cái giây phút thiện tại, quả khổ hay là quả vui là quý vị cảm nhận trong cái giây phút thiện tại.
Chúng ta nói lộ trình tâm Bát Tà đạo thì đó là nghiệp quả.
Nhưng mà Nghiệp Quả này, nó vận hành theo tiến trình căn Trần tiếp xúc phát sinh đồng thời Thọ tưởng,tiếp đến tà niệm rồi tà tư duy, tà tri kiến, tham sân si, tà định, dục, tà tinh tấn, phi như lý tác ý rồi tà ngữ tà nghiệp,Tà mạng rồi mới phát sinh quả khổ vui.
Quả khổ vui này nó phải vận hành khi mà căn Trần tiếp xúc, nếu như quý vị ngủ say không mộng mị hay là gây mê sâu khi mổ hay là khi quý vị ngất đi, lúc đó căn trần không tiếp xúc thì đương nhiên lộ trình tâm Bát Tà đạo không có, cho nên lúc đó cũng không có quả khổ quả vui.
Cho nên là quý vị mới thấy rằng quả khổ quả vui đó là cái nghiệp quả thì nó phải diễn tiến theo một cái lộ trình tâm Bát Tà đạo đó.
Thế thì ở đây quý vị phải thấy rằng cái vận hành này là do hai nhân tương tác với nhau.
Nhân hiện tại, hiện tại là căn Trần tiếp xúc phát sinh đồng thời Thọ Tưởng là một nhân hiện tại, bởi vì là Thọ tưởng xảy ra trong hiện tại, do căn Trần Tiếp xúc là trong hiện tại, thì đến đây tà niệm nó mới kích hoạt Thông Tin ở trong bộ nhớ, rồi nó mới kích hoạt cái thông tin tương hợp với Thọ tưởng trong hiện tại.
Và cái thông tin được kích hoạt đó chính là nghiệp nhân đã Tạo tác trong quá khứ.
Thế thì Thọ tưởng này là nghiệp nhân hiện tại, cái thông tin ở trong bộ nhớ được tà niệm kích hoạt lên là cái nhân quá khứ, hai nhân này tương tác với nhau nó mới phát sinh tà tư duy, tà tri kiến, hoặc tham

hoặc sân hoặc si rồi cuối cùng nó mới phát sinh ra khổ vui.
Nghĩa là quá trình nhân quả này là một quá trình nhân quả nối tiếp nhau theo lộ trình khởi đầu là căn Trần tiếp xúc và cuối cùng kết quả là khổ vui cho nên quý vị phân biệt Nghiệp nhân hiện tại là cả những thông tin xảy ra trong hiện tại là căn tiếp xúc Thọ tưởng còn nghiệp nhân quá khứ là những cái thông tin đã tạo tác trong quá khứ. Các thông tin đó nhuốm màu vô Minh chấp ngã cho nên đó là nghiệp nhân trong quá khứ. Thì quý vị phải hiểu là hai nhân như vậy, phải có nhân hiện tại và nhân quá khứ tương tác với nhau.
Nhưng mà quý vị phải hiểu nghiệp nhân ở đây là tương tác giữa hai nghiệp nhân này, nghiệp nhân hiện tại và nghiệp nhân quá khứ, cái tương tác này là tương tác thông tin, thông tin Thọ tưởng tương tác với thông tin nghiệp nhân quá khứ được tà niệm kích hoạt.

Hai, từ điều trên suy ra một người khi suy tưởng về một điều gì đó liên tục với sự thoải mái hoặc thích thú. Đồng thời người đó phát sinh hành vi tương ứng để đạt được điều đó kết quả là họ đạt được điều đó nhanh hơn vậy đó có phải đúng với nguyên lý Duyên khởi không ạ?
Nếu không đúng mong hiền sư giải đáp chúng con.

Trả lời: Cái này nó không liên quan gì đến việc làm đó cả.
Quý vị thấy rằng, thí dụ như một người thích thú cái gì rồi suy nghĩ về cái đó rồi quyết tâm thực hiện cái đó thì nó có rất nhiều cái lộ trình tâm nối tiếp nhau nối tiếp nhau rồi mới đưa đến việc làm, đưa đến kết quả.
Và quý vị thấy rằng là có nhiều người thích thú cái đó suy nghĩ suốt ngày đêm về vấn đề đó rồi quyết tâm thực hiện.
Nhưng mà chắc gì đã thành công. Nếu như là thích thú cái gì rồi tư duy suốt ngày rồi làm việc chắc chắn là thành công thì như vậy là việc gì cũng thành công cả.
Quý vị thấy rằng kể cả những người tài giỏi về làm việc kinh doanh, họ thích thú những cái đó họ suy tư suốt ngày đêm về nó, họ tìm ra cái phương pháp rồi Họ quyết tâm thực hành, thế nhưng mà 10 điều họ thích thú thì may ra thành công là hai ba điều là đời người đó đã thành công rất lớn rồi chứ đâu có phải rằng là làm gì cũng thành công.
Cho nên có khi là rất là thích thú, suy Tư rồi là cống hiến suốt đời, đi vay mượn vân vân, để mà làm cái việc đó nhưng mà thất bại thì vẫn là thất bại cho nên quý vị thấy rằng cái điều này nó không ăn nhập gì với cái lộ trình tâm, bởi lộ trình tâm nó diễn ra rất nhanh chóng.

Câu 4: Kính chào thiền sư con đang tư duy Tìm hiểu sự thật về nghiệp nhân nghiệp quả trong pháp học và còn có một số điều còn vướng mắc chưa được thông suốt con xin tác bạch mong được thiền sư hoan hỉ chỉ dạy với Tuệ tri thực tại là cảm Thọ thì nghiệp quả Thọ là vui hay khổ chính là các trạng thái tâm trên lộ trình tâm Bát Tà đạo, con đã thông suốt con chỉ có câu hỏi về nghiệp quả nơi thân đặc biệt trong một số tình huống mà quả khổ rất nặng nề ạ.
Ví dụ anh con trai bác con, 3 năm trước chết do tai nạn vì một viên gạch rơi vào đầu khi đi khảo sát một công trình xây dựng tháp chuông một chùa Phú Thọ chuyện xảy ra vào đầu giờ sáng khi chưa có ai thi công. Vậy trên hành trình nhân quả nghiệp Thọ nhân ở đây là gì ạ?
Hai nhân tạo ra quả tử nạn thiệt thân là hai nhân tại thời điểm xảy ra sự việc đó hay có một nhân quá khứ một nhân hiện tại đó. Nhân quá khứ nếu có chỉ có thể là nhân bất thiện hay có trường hợp nào đó có thể làm nhân lành điều đó được không?
Con xin được thư Khai Thị.

Trả lời: Quý vị phải hiểu là cái cái nghiệp nhân vận hành đến Nghiệp Quả,nghiệp Quả đây là thuộc về tâm chứ không phải là nghiệp quả thuộc về thân, cái thân nó chỉ đóng vai trò là xúc chạm thôi (cô Quang Duyên đưa cái lại cái sơ đồ đó).
Quý vị thấy như thế này, cái quả, nghiệp quả khổ vui là kết quả của lộ trình tâm Bát Tà đạo, còn căn Trần tiếp xúc khởi đầu phát sinh Thọ tưởng, Thọ là cái cảm giác trên thân, cảm giác phát sinh nơi Sáu Căn tiếp xúc với Sáu Trần, Đây chưa phải là nghiệp quả.
Đây mới chỉ là một cái cảm giác của tiến trình đầu thôi.
Thế thì quý vị phải thấy rằng, thí dụ như cái lộ trình tâm của cái người chết đó. Đương nhiên là không phải là khi mà cái hòn đá tiếp xúc với người đó là phát sinh cái cảm Thọ và có phải không phải lúc đó là kết thúc tại đây, nó phát sinh một cái cảm thọ cho dù là đau đớn khốc liệt đến bao nhiêu nhưng mà đâu có phải là chết. Đương nhiên là cái tiến trình chết có thể là người đó chết nhưng mà tiến trình chết nó cũng phải diễn ra trong một khoảng thời gian nào đó chứ không phải là hòn đá rơi cái rồi chết ngay. Mà hòn đá rơi đó phát sinh một cái cảm Thọ

Khốc Liệt Đây chỉ là một cái cảm Thọ khốc liệt nơi thân thôi. Tiếp đến là tà niệm tà tư duy tà kiến Khởi lên thì lúc đó nó mới phát sinh cái quả là sân Khởi lên cho nên nó phát sinh một cái quả khổ rồi cũng có thể rằng là cái lộ trình tâm là có tham ái, tham ái cái sự sống khởi lên. Có cái lộ trình tâm khác, nó rất là nhiều lộ trình tâm liên tiếp nhau cái lộ trình tâm đau rồi thì sân Khởi lên phát sinh quả khổ rồi tiếp tục là cái cảm giác đau nó **lại vẫn phát sinh.** Cho nên khi đó thì tà niệm,. tà tư duy khởi lên. Cái tà tri kiến là đau như thế nào, có thể chết. Cho nên là Hữu Ái kích hoạt Hữu Ái lên và tham.

Cái tham đó Hữu Ái đó cũng đưa đến là sợ, sợ hãi đưa đến đau khổ. Cho nên quý vị mới thấy rằng cái hòn đá rơi vào đầu phát sinh Thọ, tượng ở đây Nó chỉ là một cái nhân, nó chưa phát sinh quá khổ, quá vui, quả khổ.

Mà phải là cái Thọ, tưởng đó, cái cảm giác, cái thông tin của cái cảm giác khốc liệt đó nó mới tương tác với cái thông tin ở trong cái bộ nhớ vô minh chấp ngã ở trong cái bộ nhớ đó. Vân vân, thì lúc đó nó mới phát sinh cái lộ trình tâm tiếp tục, mới phát sinh cuối cùng là phát sinh quá khổ, quá vui.

Cho nên quý vị mới thấy rằng là căn trần tiếp xúc phát sinh đồng thời Thọ, tưởng thì lúc đó chỉ là một cái khổ Thọ thôi, chứ không phải rằng là quả khổ. Quý vị phải thấy rằng là cái quả khổ và khổ Thọ trong cái lộ trình này là nó khác nhau.

Căn trần tiếp xúc thì phát sinh đồng thời Thọ, tưởng thì đó mới là Thọ thôi. Chưa phải là nghiệp quả. Và quý vị phải thấy như thế này, một cái kẻ phàm phu khi mà cái hòn đá rơi trên đầu phát sinh đồng thời là cảm giác với là thân thức.

Thì lúc đó cái lộ trình sau là tà niệm, tà tư duy, đó là lộ trình tâm phát sinh nghiệp, cái nghiệp nhân vận hành rồi phát sinh nghiệp quả. Nhưng mà thí dụ như là một vị A Hán, khi mà cái viên gạch rơi trên đầu cũng phát sinh một cái cảm giác khốc liệt. Chắc chắn nếu khách quan thì cái cảm giác khốc liệt đó của người phàm phu và của vị A la hán thì đều như nhau. Không có khác nhau, phát sinh cái cảm Thọ Khốc Liệt thì giống nhau. Nhưng mà đối với vị A La hán thì lúc đó chánh niệm khởi lên và Bát Chánh Đạo, lộ trình tâm là bát chánh đạo. Thì lúc đó không có tham sân si, cho nên là không có khổ vui vì cái sự kiện đó.

Cho nên đối với vị A la hán cũng là cái xúc đó, cũng là căn trần tiếp xúc, cũng là cái hòn đá rơi lên đầu phát sinh một cảm Thọ khốc liệt và có thể vẫn đưa đến chết giống như là cái kẻ Phàm phu đấy. Nhưng mà kẻ Phàm phu thì rất là khổ vì cái sự kiện đó, là bởi vì cái lộ trình tâm Bà

Tà đạo, cái lộ trình tâm vận hành giữa nghiệp nhân đưa đến nghiệp quả khổ vui cụ thể đây là khổ, khổ do dục ái, Hữu Ái, khổ do sân, khổ do tham.

Thế còn một vị Á La Hán, cái viên gạch rơi trúng đầu, cảm Thọ đó nó cũng khốc liệt và cũng đưa đến chết. Nhưng mà cái lộ trình tâm là Bát Chánh Đạo, cho nên là chết tuy rằng là có cái khổ Thọ, có cái cảm giác khốc liệt trên thân đưa đến chết, nhưng mà tâm vắng lặng không có khổ vui, không khổ không vui vì cái chuyện đó.

Cho nên là quý vị phải hiểu cái sự việc đó. Cái nghiệp nhân nghiệp quả là cái căn trần tiếp xúc, nó là khởi đầu của lộ trình tâm, nó vận hành theo hai kiểu một là bát Tà đạo thì đó là vận hành nghiệp nhân đi đến nghiệp quả rồi. Còn là Bát Chánh Đạo thì là không có nghiệp nhân nghiệp quả.

Đương nhiên là căn trần tiếp xúc này,Thí dụ như là có những trường hợp là tình cờ chứ nó không phải là do một cái nghiệp nhân quá khứ nào đó mà dẫn đến cái viên gạch Rơi trúng đầu. Cái chuyện đó là có những trường hợp ngẫu nhiên, cũng có những trường hợp có cái quy luật của nó.

Nhưng mà quý vị phải hiểu rằng là quy luật cũng là trên hai nhân tương tác với nhau. Đương nhiên là có những cái xúc không phải là tình cờ mà có những cái xúc có sự tương hợp giữa Căn và Trần đó. Nó bởi vì tương tác giữa căn và Trần tiếp xúc đó,nó phải có cái sự tương hợp nó mới tiếp xúc được.

Thí dụ như là mắt thì chỉ tiếp xúc được với là sắc trần thôi, chứ còn mắt không tiếp xúc được với Thanh Trần. Nó có tương hợp như vậy cho nên, thí dụ như là sáu Căn người đó. Thí dụ như cái thân căn người đó tiếp xúc với viên gạch thì là tương hợp ở cái chỗ đúng cái vị trí thì nó xảy ra. Nhưng mà cũng là cái thân thể đó Cũng có lúc là có người đâm người đó Thì nó không phải là ngẫu nhiên.

Đương nhiên là để cái hành vi đâm người đó thì phải là một cái lộ trình Duyên khởi xảy ra nơi người kia Nhưng mà Tại sao lại đâm người đó mà không đâm người khác thì quý vị sẽ thấy cái bí mật ở đây là cái tương hợp thông tin nó ở trong cái bộ nhớ. Cho nên Đây là một cái quá trình rất là Vi tế, rất là sâu. Cho nên quý vị Tạm thời cũng không cần phải tìm hiểu như vậy.

Quý vị chỉ cần là tìm hiểu làm sao để hiểu rõ cái lộ trình tâm Bát Tà đạo nghiệp nhân vận hành đến nghiệp quả để hiểu rõ khổ đế và tập đế và lộ trình tâm Bát chánh đạo để hiểu được Diệt Đế và đạo đế.

Câu 5: Con chúc Sư sức khỏe an lạc và tỉnh giác mong sư nói rõ hơn về nghiệp quả không theo bát chánh đạo thì có quả không khổ không vui hay không? Nếu có sao sư không ghi nhận trên bài giảng.

Trả lời: Quý vị thấy rằng là đối tượng thì có ba loại đối tượng dễ chịu, khó chịu và trung tính hay là lạc Thọ, khổ Thọ và bất khổ bất lạc Thọ. Nhưng mà sao cái quả, nghiệp quả thì chỉ có là quả khổ hoặc là quả vui thôi chứ không có cái quả trung tính, quả không khổ không vui.

Thế thì quý vị phải quan sát cái lộ trình tâm bát tà đạo để hiểu nghiệp quả, quả của nghiệp thì chỉ có quả khổ hoặc là quả vui chứ không có là loại Thứ Ba. Vì sao lại như vậy?

(Đây cô Quang Duyên đưa cái cái Sơ Độ tóm tắt -mthấy biết rồi là tham sân si lên, cái Sơ Độ mới á). Có thấy có biết rồi đến tham sân si không. Đó đó không không phải,) Đây quý vị xem cái sơ đồ tóm tắt này. Chúng ta tóm tắt cho cho nó dễ hiểu, xuất hiện đối tượng rồi bắt đầu là có cái tâm thấy đối tượng.

Cái tâm thấy đối tượng tiếp đến là cái tâm biết đối tượng đó là cái gì, tính chất ra sao. Và do cái tâm biết đối tượng này là vô minh chấp ngã, cho nên mới phát sinh cái thái độ thích đối với đối tượng dễ chịu, ghét đối với đối tượng khó chịu và chán đối với đối tượng là trung tính gọi là tham sân si.

Và do cái thái độ đó cho nên mới phát sinh lời nói hành động để cư xử với đối tượng đó. Và, do Tham thì là kết quả là sẽ vui mà do ghét, sân thì kết quả sẽ là khổ mà chán si thì kết quả là khổ. Cho nên là quý vị mới thấy rằng là tuy rằng là có ba đối tượng ba loại đối tượng lạc Thọ thì thích, khổ Thọ thì ghét, bất khổ bất lạc Thọ thì chán tức là có tham sân si.

Nhưng mà quý vị thấy rằng là hai cái tâm hành sân và si thì phát sinh cái quả là khổ còn là cái tâm Hành là thích, Tham thì phát sinh quá vui này. Cho nên vì vậy chúng ta thấy rằng chỉ có hai quả thôi, quả khổ và quả vui.

Quý vị thấy rằng là có ba đối tượng thì có ba cái thái độ cư xử. Thích thì vui thích đối tượng nào thì vui với cái đối tượng đó, ghét đối tượng nào thì khổ cái với đối tượng đó, chán cái đối tượng nào thì đi tìm kiếm đối tượng khác thì khổ vì tìm kiếm. Cho nên là quý vị thấy rằng kết quả chỉ có khổ và vui. Cho nên là Cái nghiệp quả chỉ có hai loại quả khổ vui chứ không có là cái quả là không khổ không vui.

Hai: Con được học và nghe về phước sức khỏe tài chính thời gian trí tuệ được. Vậy là nhờ rất là nhiều nhân duyên tương tác với nhau mà có nhưng khi phân tích sự không nói rõ với phần này ví dụ để ngồi tại lớp học cần có tác ý đi học có thời gian có ban tổ chức có sư nhiều nhân Duyên tương tác thì con mới ngồi tại lớp học này. hiểu Nhân Duyên Nghiệp quả theo ý này thì có nghiệp thân nghiệp tâm sư nói giảng nghiệp tâm vậy nghiệp thân vận hành như thế nào ạ Mong sư chỉ rõ hơn.

Trả lời: Quý vị thấy rằng cho dù cái nghiệp Tạo tác bằng tâm là bằng ý nghĩ rồi là thân là bằng hành động rồi là những người ta nói là Nghiệp nhân là là tạo tác bởi Thân Khẩu Ý nghiệp thân nghiệp khẩu nghiệp ý. Nhưng mà quý vị phải hiểu cái nghiệp được Tạo tác đó. Tất cả đều được là lưu vào trong bộ nhớ dưới cái dạng là thông tin. Cho nên cái nghiệp Nhân Quá Khứ, Cho dù là tạo tác bằng thân bằng khẩu bằng ý thì nó được lưu và bộ nhớ dưới cái dạng là thông tin được mã hóa. Cho nên là khi mà chúng ta nói nghiệp nhân Nghiệp Quả này trên cái lộ trình tâm Bát Tà đạo thì cái nghiệp nhân hiện tại là cái thông tin Thọ, tưởng còn cái nghiệp nhân quá khứ là Những Cái Nghiệp Nhân Đã Tạo Tác Trong Quá Khứ Được Lưu Giữ Trong Bộ Nhớ

Những cái nghiệp nhân đã tạo tác trong quá khứ được lưu giữ trong bộ nhớ bởi thông tin. Cho nên khi mà chúng ta nói thì là tạo tác nghiệp.

Khi mà quý vị thấy nếu như là nghiệp tạo tác trong hiện tại, thì có thể nói là bằng thân, khẩu, ý trong hiện tại. Nhưng mà khi mà nó được lưu vào trong bộ nhớ, nó mới trở thành là nghiệp nhân trong quá khứ.

Và nghiệp nhân trong quá khứ như vậy thì nó là thông tin được lưu vào trong bộ nhớ. Cho nên đó là thông tin thì nó là danh pháp, nó là tâm.

Câu 6: Thưa Thiền sư, kính chúc Thiền sư thật nhiều sức khỏe để chỉ dẫn cho chúng con. Mong Thiền sư giải thích giúp con trực giác là gì ạ? Vì sao có một số người biết trước được các sự kiện sắp xảy ra trong tương lai và nó nằm trong lộ trình tâm bát tà đạo hay bát chánh đạo?

Câu trả lời: Quý vị phải hiểu là cũng là cái từ trực giác nhưng mà có hai cách hiểu.

Cái cách hiểu đúng sự thật về cái từ trực giác ở đây quý vị hiểu rằng là cái tâm biết trực tiếp giác quan gọi tắt là trực giác.

Thì đó chính là cái thấy.

Căn, trần tiếp xúc thì phát sinh ra cái tâm biết trực tiếp đó gọi là trực giác.

Tức là quý vị phân biệt hai loại.

Cái tâm biết trực tiếp giác quan là do căn, trần tiếp xúc phát sinh.

Tức là sinh ra một người là có liền.

Nó không phải là do học hỏi mà có.

Và cái tâm biết trực giác này người vật thì tính chất đều như nhau, đều vô niệm, vô ngôn, vô phân biệt.

Còn cái tâm biết ý thức biết cái đối tượng đó là cái gì, tính chất ra sao thì là do học hỏi, do suy nghĩ mà khởi lên trên cái lộ trình Niệm, tư duy, ý thức.

Quý vị phân biệt như vậy thì cái từ trực giác xuất hiện, gốc gác là như vậy.

Nhưng mà hiện nay là mọi người hiểu cái trực giác, có trực giác thì vẫn là cái biết không suy nghĩ.

Cái biết mà không do suy nghĩ khởi lên mà trong trường hợp thực tế thì là có những người biết những cái điều mà không biết là do đâu.

Cái biết bình thường là do suy nghĩ, do suy luận mà khởi lên, nhưng mà có những điều họ biết, biết cái chuyện quá khứ hoặc biết cái chuyện tương lai xảy ra vân vân.

Mà cái biết đó họ cho rằng không có suy nghĩ cho nên họ mới gọi là trực giác.

Thế thì quý vị phải hiểu cái mà họ nói trực giác mà quý vị đề cập đây là cái hiểu biết không do suy nghĩ mà khởi lên.

Nó tự dưng mà có thôi.

Thực chất thì không bao giờ có cái hiểu biết mà lại là trực giác cả.

Bao giờ nó cũng là do cái lộ trình tâm có suy nghĩ khởi lên.

Nhưng mà vì là con người không hiểu cái sự thật, cái lộ trình tâm khởi lên cái hiểu biết đó và thường là người ta hiểu đó,lại gắn cho đó là ngoại cảm.

Đó là cái năng lực ngoại cảm của mỗi người.

Cái mà mọi người là gắn cho trực giác là cái năng lực ngoại cảm.

Nhưng mà quý vị ngày mai quý vị học rồi quý vị biết, chẳng có cái năng lực ngoại cảm nào cả.

Đó chỉ là cái tương tác giữa hóa sanh và con người phát sinh cái lộ trình tâm đưa đến cái hiểu biết đó thôi.

Những cái thông tin đó không phải là của người đó mà là do hóa sanh tương tác.

Cho nên rằng là họ không hiểu rằng là tại sao mình lại biết chuyện đó.

Cho nên cho cái đó là trực giác, cho cái đó là ngoại cảm.

Câu 7: Thưa thầy, sáng nay khi con thiền và niệm về Pháp Trần, con đã thấy hình ảnh của con hiện tại an ủi vỗ về con của những đau khổ thời quá khứ. Bên ngoài hiện thực thì con nhắm mắt và rơi nước mắt. Sau khi mở mắt con cảm thấy tâm trạng của con nhẹ đi phần nào. Như vậy có phải tâm si của con vừa vận hành trong lúc thiền, con vừa tự chữa lành chính mình không? Con cảm ơn Thiền sư.

Câu trả lời: Quý vị thấy rằng là thí dụ như là khi mà quý vị khóc lóc đau khổ có ai vỗ về quý vị thì quý vị cũng vơi bớt cái nỗi đau khổ.

Cho nên khi mà quý vị thấy như thế này thì trong lúc đó, cái lộ trình tâm đó bát tà đạo và cái tư tưởng là chấp ngã rồi khởi lên là thấy ta là như thế này rồi ta an ủi ta vân vân.

Thì rõ ràng lúc đó là quý vị là quên thân hoàn toàn cái lộ trình tâm đó là bát tà đạo thôi chứ không có gì cả.

Đương nhiên là trong bát tà đạo cũng có cái vui phải không nào.

Quý vị thấy không vừa thuyết minh xong, nếu như thích cái gì thì là vui cái đó, vui về cái đó.

Cho nên đó không phải là bát chánh đạo.

Quý vị thấy rằng khi nào mà mình quên thân thì lúc đó là bát tà đạo.

Và lúc đó là xem rằng những gì đang xảy ra đó là cái sự thật đang xảy ra.

Còn cái sự thật cái đang xảy ra đó là những cái gì mà phát sinh nơi cái đầu óc do ý tiếp xúc với pháp, do thông tin trong bộ nhớ mà phát sinh ra thôi chứ đâu phải là cảnh thật.

Cho nên lúc quý vị như vậy là quý trong cái thời gian đó quý vị nhận thức là cái thực đang xảy ra đó là cái tà kiến.

Câu 8: Dạ thưa sư, trước khi con có duyên lành nghe sư giảng pháp, con quy kính một người thầy. Vì thầy này cũng đã xuất gia, cũng đã giảng dạy cho rất nhiều người về giáo lý Phật. Nay con được nghe sư giảng giáo lý Phật, những điều sư nói con đã kinh nghiệm được. Tuy lộ trình tâm bát chánh đạo chưa liên tục nhưng con cũng nhận ra những lời vị thầy ấy dạy còn chứa rất nhiều tà kiến và sự tu tập của vị ấy cũng chưa thành tựu nhiều. Mỗi lần cảm giác hình ảnh Pháp Trần là cảm giác hình ảnh về vị thầy ấy khởi lên, khởi sinh con lại khởi sinh một cái dục nhắn cho vị ấy đến để mà thấy thực sự giáo pháp mà Đức Phật tuyên thuyết. Sự thật là như vậy,như vậy. Để mong cho vị ấy buông bỏ mọi dự định kế hoạch dự án an sinh xã hội vĩ đại, chuyên chú vào mục đích tối hậu là chấm dứt khổ đau khi tu tập chứng đạo rồi lúc đó mới rao giảng cho nhiều người. Vì rằng muốn rao giảng những điều na ná sự thật thì vô cùng đau khổ cho những vị ấy mà còn có nhiều người. Lộ trình tâm con đang dừng lại ở dục, chưa khởi sinh tác ý. Kính sư, thưa sư khai ngộ.

Câu trả lời: Đương nhiên là khi mà quý vị thấy được những cái điều mà tốt đẹp thì quý vị muốn là chia sẻ cho người khác thì cái đó là cái đương nhiên thôi.

Và cũng là nếu như là quý vị là có chánh kiến thì cái ý muốn đó nó cũng xuất phát trên chánh kiến chứ không phải là tà kiến.

Nhưng mà quý vị phải biết là khi mình khởi lên đó,nếu như là mới chỉ là văn tư thì sau này quý vị hiểu là có cái hiểu biết đúng đắn văn tư. Nhưng mà cái lộ trình tâm vẫn là bát tà đạo.Cho nên đó gọi là bát chánh đạo hiệp thế thôi, vẫn còn chấp ngã.

Còn nếu như là khi mà quý vị suy tư như vậy mà quý vị vẫn là ngậm chặt răng lưỡi, quý vị vẫn cảm nhận được cái cảm giác răng lưỡi, vẫn là cảm nhận được cảm giác thở vô thở ra và quý vị tư duy như vậy, khởi lên cái ý muốn như vậy.

Nếu như là quý vị cảm nhận được như vậy thì lúc đó là quý vị chánh tư duy. Và khi đó là tu tuệ. Thì khi đó quý vị sẽ không bị ràng buộc với cái đó. Quý vị suy nghĩ cần phải làm như thế thôi. Bây giờ thì là quý vị mới dừng lại cái ý muốn này. Còn sau này quý vị có thực hành được hay không thì là lúc đó.

Còn khi mà quý vị trao đổi nếu như là quý vị cũng có thể quan sát được khi mình trao đổi với vị đó thì lộ trình tâm đó là bát tà đạo hay là bát chánh đạo.

Nếu như là mình bị ràng buộc bởi là phải thuyết phục vị này phải làm thế nào để cho cái vị này phải theo con đường này, thì đó là cái tứ tưởng làm chủ điều khiển là bát tà đạo rồi.

Còn quý vị vẫn là thấy được cái cảm giác thân mình, vẫn trao đổi và biết rằng là cái trí tuệ khởi lên là biết vị này có chấp nhận hay không, không chấp nhận.

Chấp nhận thì là tiếp tục, không chấp nhận thì không có tranh cãi thì cái trí tuệ nó tự động khởi lên.

Lúc đó là mình biết rằng là lúc đó là mình là chánh kiến hay là tà kiến.

Câu thứ 9 của Mai Phương: Thưa Thiền sư, xin thầy giảng lại chúng con về Như Lý Tác Ý ạ. Con xin cảm tạ.

Câu trả lời: Cái tác ý là quý vị phải hiểu rằng cái từ tiếng Việt là quyết định.

Thì dụ như là quý vị muốn nói thì quý vị phải quyết định có cái hành vi gọi là quyết định nói nôm na thôi không chính xác lắm.

Tiếng Việt là quyết định nói thì cái lời nói nó phát sinh.

Quý vị muốn giơ tay thì quý vị phải có cái hành động tác ý hay là quyết định giơ tay thì cái hành vi giơ tay mới xảy ra.

Cho nên là chúng ta hiểu là tác ý là cái hành vi quyết định.

Và chính cái hành vi quyết định đó nó mới phát sinh hoặc là lời nói hoặc là hành động hoặc là cái sự chú tâm vân vân. cái tác ý là như vậy. Thế thì có hai loại cũng giống như là các loại tâm khác đều có hai loại

tâm thôi. Một loại tâm chánh và một loại Tâm Tà. Quý vị thấy rằng là niệm thì cũng có hai loại: tà niệm và chánh niệm.
Tư duy cũng có hai loại: tà Tư duy và chánh tư duy.
Vậy thì tác ý nó cũng có hai loại: phi Như Lý Tác Ý và Như Lý Tác Ý.
Thế thì phi Như Lý Tác Ý là cái quyết định làm phát sinh lời nói hoặc hành động trên cái lộ trình tâm bát Tà đạo thì gọi là phi như lý tác ý.
Còn là trên Bát Chánh Đạo thì muốn là có lời nói hành đồng phát sinh thì cũng phải tác ý, nhưng mà tác ý đó là do cái hiểu biết đúng sự thật chánh tri kiến phát sinh, cho nên gọi là Như Lý Tác Ý.
Đây là ta phải dùng những cái thuật ngữ này để cho phù hợp với kinh điển, chứ còn tiếng Việt, tác ý đó, nói theo nghĩa tiếng Việt là quyết định và nói theo nghĩa tiếng Việt nữa là quyết định Chánh hoặc là quyết định tà.
Phi Như Lý Tác Ý gọi là quyết định tà.
Như Lý Tác Ý là quyết định Chánh.

Câu hỏi 10 của Thiền sinh Hùng: Thưa sư có đoạn này con chưa hiểu rõ lắm, khi căn Trần tương tác thì phát sinh đồng thời Thọ và Tưởng, căn Trần C diệt đi vậy khi trước mặt hiện lên cái gì thì đó là do hai lượng thông tin Thọ và Tưởng tương tác với nhau rồi cùng diệt phát sinh ra, vậy cái trước mặt đó là Thọ hay là Thọ tưởng ạ?
Mong sư Khai Thị giúp con, con xin cảm ơn.

Trả lời: Cô Quang Duyên đưa cái lộ trình có căn Trần tiếp xúc phát sinh Thọ tưởng lộ trình nào cũng được con đường hai ngả cũng được.
Quý vị quan sát, căn trần tiếp xúc nó phát sinh đồng thời Thọ tưởng thì khi mà căn Trần tiếp xúc thì cái căn Trần đó gọi là căn Trần cũ nó diệt đi và đồng thời phát sinh Cái căn Trần mới.
Tức là cái phần vật chất căn Trần cũ diệt phát sinh là căn Trần mới thì nhân diệt thì quả sinh là phát sinh căn Trần mới.
Nhưng mà cũng đồng thời phát sinh Thọ tưởng.
Thọ ở đây là cảm giác, tưởng ở đây là cái thấy.
Cho nên là quý vị mới thấy rằng là căn Trần tiếp xúc phát sinh đồng thời hai quả, một là cái đối tượng được thấy là Thọ và hai là cái thấy gọi là tưởng ấy.
Chứ không phải là Thọ tưởng tương tác với nhau.
Quý vị phải hiểu căn Trần tiếp xúc thì căn Trần cũ diệt đi nó phát sinh cái căn Trần mới thì căn Trần mới là cái nhân duyên để cho là tiếp xúc lần sau.

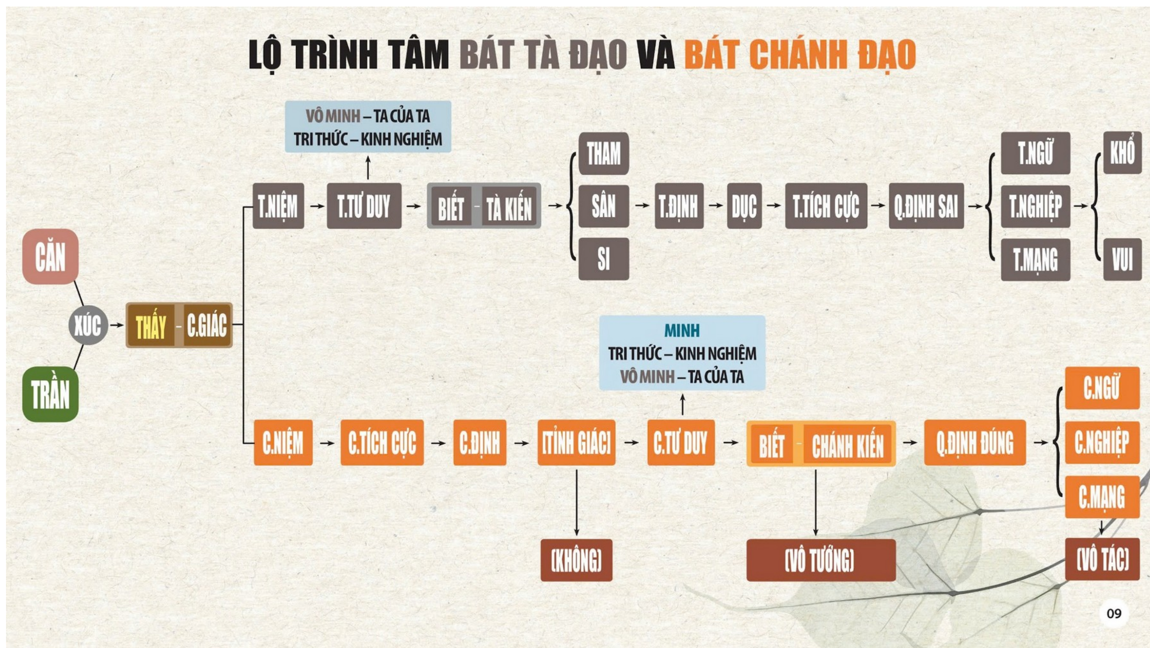
Chứ còn cái lộ trình tiếp xúc tức là căn Trần Nó tiếp xúc diệt rồi thì nó phát sinh đồng thời Thọ tưởng.
Nhưng mà phải hiểu thọ ở đây là cái đối tượng được thấy, còn tưởng ở đây là cái thấy.
Thí dụ như là mắt tiếp xúc với sắc Trần thì phát sinh cái cảm giác hình ảnh và đồng thời phát sinh nhãn thức này thì cảm giác hình ảnh là đối tượng được thấy, nhãn thức là cái thấy.
Cho nên là quý vị hiểu rằng là không phải là Thọ tưởng tương tác với nhau, Thọ là cái đối tượng được thấy còn tưởng là cái thấy.
Mà hai cái này là cái thấy và đối tượng được thấy, cái thấy thấy đối tượng được thấy thôi chứ không phải rằng là cái thấy tương tác với cái đối tượng được thấy đấy.
Cho nên là quý vị thấy rằng là căn Trần tiếp xúc phát sinh đồng thời Thọ tưởng.
Thí dụ như là mắt tiếp xúc với sắc Trần thì phát sinh cảm giác hình ảnh đồng thời phát sinh nhãn thức.
Cảm giác hình ảnh là đối tượng được thấy, nhãn thức là cái thấy.
Mũi tiếp xúc với mùi hương phát sinh cảm giác Mùi là đối tượng được thấy, còn tỷ thức là cái thấy.
Và cái thấy đó là tỷ thức là cái thấy thấy cảm giác mùi, nhị thức là cái thấy thấy cảm giác âm thanh, nhãn thức là cái thấy thấy cảm giác hình ảnh chứ không phải rằng là nhãn Thức tương tác với là cảm giác hình ảnh, nhị thức tương tác với cảm giác âm thanh. ở đây là chúng ta gọi Thọ Tưởng là gọi chung của sáu loại Thọ sáu loại tưởng.

Câu hỏi 11: Dạ thưa sư con xin được sư Khai Thị cho con hai câu hỏi này ạ,

1) khi chiều nay con cắt quả chanh con chợt nhận ra trong miệng con không còn xuất hiện Tứ nước miếng như ngày trước nữa.

Tất nhiên lúc con cắt chanh thì con đang ngậm chặt răng lưỡi nhớ đến tích cực chú Tâm quán sát cảm giác trên thân theo nhịp tay đồng thời nhắc thầm cảm giác con hiểu là thông tin Chanh Chua trong quả chanh vị chanh làm chảy nước miếng đã không Khởi lên hoặc thông tin đó đã được xóa bỏ hoặc không còn nổi trổi trong bộ nhớ phải không ạ?

Trả lời: Quý vị phải nhìn thấy cái lộ trình tâm con đường hai ngả đầy đủ.

Quý vị thấy rằng là nếu như là lúc trước, tay quý vị là cắt quả chanh thì lúc đó ta Tạm thời là cái hiện tượng đó mắt tiếp xúc với hiện tượng đó phát sinh cái cảm giác hình ảnh đồng thời phát sinh nhãn thức thấy cái cảm giác hình ảnh đó thì lúc đó là cái thông tin đó nó tương tác với kho chứa là tà niệm Khởi lên nó kích hoạt toàn bộ những cái thông tin trước đây là hiểu biết về quả Chanh chua rồi là vân vân và trong cái kho chứa đó nó lưu giữ cái thông tin khi mà ăn chanh rồi là nghĩ về quả chanh tất cả những thông tin đó thì nghĩ đến chua thì làm phát sinh cái nước bọt, nó chảy nước bọt ra tất cả những thứ đó là một cái lập trình được lưu dữ trong bộ nhớ.

Cho nên khi mà hễ nhìn thấy quả chanh mắt tiếp xúc với quả chanh phát sinh cái cảm giác hình ảnh và nhãn thức thì lập tức tà niệm nó kích hoạt toàn bộ thông tin đó. Cho nên là quý vị cảm nhận được là nước miệng ứa ra.

Đây là một cái lập trình đã lưu trong bộ nhớ, cho nên tà niệm khi mà mắt tiếp xúc với quả chanh cái thông tin đó được đưa vào bộ nhớ thì lúc đó là cái tà niệm nó kích hoạt là toàn bộ cái thông tin ở trong đó, rồi tà tư duy, tà kiến Khởi lên và nhận thức rằng là nó rất là chua và khi nhận thức rằng là chua thì tự động cái thông tin đó nó làm cái lập trình chảy nước miếng đã kích hoạt lên và chảy nước miếng.

Thế còn bây giờ Căn Trần, Quý vị cũng nhìn thấy cái hình ảnh cắt quả chanh đó nhưng mà bây giờ quý vị đang thực hành chánh niệm nhớ đến ngậm chặt răng lưỡi nhớ đến quán sát đây là cảm giác thì rõ ràng là quý vị sẽ thấy cái chánh niệm này nó hoàn toàn không kích hoạt cái lập trình ở trong bộ nhớ nữa rồi, lập trình chảy nước miếng trong bộ nhớ không kích hoạt cái Lộ trình tà niệm tà tư duy đưa đến nhận thức

rằng là chanh chua vô cùng rồi là lúc đó cái lập trình chảy nước miếng nó tự động xảy ra.
Cái chánh niệm này nó không kích hoạt cái lập trình đó là Vì vậy. Quý vị thấy rằng là không còn cái lập trình đó chạy trên thân nữa.
Đây là một cái chứng ngộ mà quý vị chứng ngộ được và quý vị phải tuệ tri được quý vị thấy rằng là, Thí dụ như là quý vị Nhìn cái gì là cái tà niệm, cái trí nhớ nó khởi lên theo cái kiểu cũ tà niệm. Ví dụ như là quý vị nhìn cái bàn, Rồi Cái lộ trình tâm quý vị không thực hành Bá Chánh Đạo thì lộ trình tâm Nó sẽ kích hoạt là nhìn cái bàn như vậy rồi thì là nó kích hoạt là cái bàn này, cái trí nhớ nó khởi lên là cái bàn này cứng hay mềm đẹp hay xấu vân vân, các thứ đó Khởi lên. Còn bây giờ quý vị mắt tiếp xúc về cái bàn phát sinh đồng thời cảm giác hình ảnh và nhãn thức. Nhưng mà cái chánh niệm quý vị Khởi lên nhớ đến cái đối tượng đó là cảm giác hình ảnh thì lập tức là quý vị kinh nghiệm được là cái ý thức khởi lên là cảm giác hình ảnh và cái lộ Trình tâm đó nó dừng phắt tại đó không có tiến trình gì thêm nữa.
Cho nên là quý vị mới thấy rằng là nếu như là tà niệm thì nó kích hoạt cái bàn này là đẹp hay xấu rồi mình mua bao nhiêu rồi là bây giờ là cần phải là đổi cái khác vân vân là nó tự động nó kích hoạt lên. Còn là nếu như có chánh niệm biết cái đối tượng đó là cảm giác thì lộ trình tâm nó dừng ngay đó nó không kích hoạt cái lập trình ở trong cái bộ nhớ cũ nữa. Đương nhiên là cái thông tin nó vẫn còn ở trong cái bộ nhớ. Nhưng mà cái vấn đề là những cái thông tin không được nó kích hoạt hay không là do tà niệm Hay là do Chánh niệm.

2) khi con An trú tự nhiên không mệt nhọc không cần gắng sức và vững chải trong Nhị Thiện rồi con mới Chánh tư duy về tâm khi con Chánh tư duy đi Chánh tư duy lại cứ như vậy thì bắt đầu xuất hiện cảm giác xúc chạm trên đầu khiến đầu con nóng dần lên Mặc dù không Khởi lên thích ghét cảm giác đó Nhưng con đã tự động An trú tỉnh giác một lúc là cảm giác đó nóng trên vùng đầu chấm dứt xin sư Khai Thị cho con hiện tượng này

Trả lời: Cái hiện tượng đó thì quý vị cũng không cần phải quan tâm. Cái quan tâm của mình là mình không thích ghét cái vấn đề **đó Thì có những lúc thì nó xuất hiện như vậy.** Có những lúc thì nó không xuất hiện như vậy.

Vấn đề là nó tùy thuộc vào cái trạng thái vận hành của cơ thể lúc đó hoặc là khi mà có những cái nội xúc khác.

Nhưng mà vấn đề cốt tử là tỉnh giác và chánh kiến. Khi một số đối tượng thì mình kinh nghiệm là chỉ dừng lại cái thấy thuần túy thôi. Hoặc là một số đối tượng thì là cái biết.

Câu 12 của Thiền sinh Hà: xin thiền sư nói rõ hơn và lấy ví dụ về loại cảm giác pháp trần thứ sáu? Cảm giác pháp trần thuộc về Pháp trần, con xin tri ân thiền sư.

Quý vị hình dung, ví dụ như là một người sáng tác văn học chẳng hạn.

Họ sáng tác một câu chuyện thì đương nhiên là trước khi viết ra câu chuyện đó, họ phải hình dung ra cái nhân vật đó.

Người nữ tóc như thế nào, da như thế nào, rồi mũi như thế nào, nói lời như thế nào.

Quý vị có phải thấy rằng là đầu tiên người đó hình dung ra những cái hình ảnh, những cái lời nói của người đó phải không? Và cái hình dung ra đó có phải rằng là cảm giác pháp trần không?

Đó là cảm giác pháp trần phải không?

Thì rõ ràng là cái hình dung ra đó là cảm giác pháp trần rồi suy nghĩ trên những cái cảm giác pháp trần đó. Sau đó cảm giác pháp trần đó được lưu vào bộ nhớ.

Thế thì lần sau người đó bắt đầu viết chuyện.

Rõ ràng là khi viết chuyện thì ý tiếp xúc với Pháp là bắt đầu lại khởi lên cái hình ảnh như vậy, nói như vậy rồi mình bắt đầu viết ra.

Thì có phải lần thứ hai này đó cũng là cảm giác pháp trần, nhưng mà do cái cảm giác pháp trần lần trước lưu vào bộ nhớ rồi lần hai này là khởi lên cảm giác pháp trần.

Thì đó gọi là cảm giác pháp trần của cảm giác pháp trần.

Còn là thí dụ như là cảm giác pháp trần của cảm giác hình ảnh.

Ví dụ như là bây giờ là nhìn thấy một người, mắt tiếp xúc rồi phát sinh là nhãn thức thấy cái cảm giác hình ảnh.

Đó gọi là cảm giác hình ảnh.

Thì cảm giác hình ảnh đó lưu vào bộ nhớ.

Lần sau ngồi nghĩ đến thì lúc đó ý tiếp xúc với pháp xuất hiện hình ảnh người đó.

Thì đó là cảm giác pháp trần về hình ảnh.

Còn là cảm giác pháp trần của Pháp trần thì rõ ràng là những người sáng tác, những người làm văn học rồi hay là thiết kế vân vân.

Hay là bình thường, quý vị bỗng tưởng tượng ra một cái gì đó.

Thì đó là đầu tiên cái được tưởng tượng ra đó trước kia chưa có, chưa nhìn thấy bao giờ ở đâu cả.

Cái hình ảnh đó được tưởng tượng ra được lưu vào bộ nhớ.

Thế lần sau nhớ lại cái chuyện đó thì là ý tiếp xúc với Pháp sẽ là phát sinh cái hình ảnh đó.

Thì rõ ràng là cái hình ảnh đó là cảm giác pháp trần của cảm giác pháp trần.

Câu 13: Con có một vài câu hỏi xin được sư giải đáp, con thành kính tri ân sư. Các pháp là vô chủ vô sửu, vậy một người đang sở hữu căn nhà mà tâm của người đó không khởi lên có cái ta nào là chủ nhân chủ sở của ngôi nhà này thì sở hữu ở đây hiểu như thế nào?

Trả lời: Thì lúc đó là người đó không có cái tư tưởng sở hữu thôi.

Thí dụ như là người đó vẫn ở trong căn nhà đó, nhưng mà người đó đang nghĩ đến cái chuyện là ngày mai đi làm kia, người đó không nghĩ đến căn nhà này là của ta.

Thì rõ ràng là lúc đó không có cái tư tưởng căn nhà là của ta phải không?

Quý vị có thấy rằng là cái tư tưởng sở hữu căn nhà là của ta là cái ý nghĩ là cái tư tưởng khởi lên không?

Và cái tư tưởng đó lúc có lúc không.

Thí dụ như là khi mà nghĩ về căn nhà, thấy căn nhà thì khởi lên cái tư tưởng Căn nhà đó là của ta.

Nhưng mà khi mà đi ngoài đồng ngoài ruộng, thấy Đồng ruộng mênh mông, lúc đó là không có thấy căn nhà, không có cái ý nghĩ về căn nhà của ta thì lúc đó là đâu có là tư tưởng căn nhà của ta.

Rồi khi mà quý vị ở trong cái căn nhà đó, nhưng mà quý vị đang nghĩ đến cái chuyện là ngày mai là phải đi đám cưới ở đâu ở đâu.

Lúc đó quý vị là cái cảm giác pháp trần khởi lên cái hình ảnh là đi đám cưới ở đâu đâu.

Thì lúc đó quý vị đâu có cái tư tưởng khởi lên là căn nhà này là của ta.

Lúc đó không có cái tưởng tượng.

Và quý vị thấy bản chất của cái căn nhà đó là vô chủ vô sở, không có cái gì là Chủ Nhân Chủ sở.

Còn quý vị chỉ tương tác với Căn nhà đó thôi.

Mắt tương tác với căn nhà thì phát sinh cảm giác hình ảnh, tai tiếp xúc với âm thanh phát ra từ căn nhà thì phát sinh cảm giác âm thanh.

Mũi tiếp xúc với mùi hương đó thì phát sinh cảm giác Mùi.

Quý vị có thấy rằng là quý vị sống trong căn nhà là quý vị đang tương tác với căn nhà.

Nhưng mà khi mà quý vị Khởi lên cái tư tưởng sở hữu căn nhà này là của ta thì là quý vị ràng buộc với Căn nhà đó.

Còn quý vị không khởi lên cái tư tưởng sở hữu thì quý vị không ràng buộc.

Cho nên là quý vị nói rằng là khi mà quý vị phải hiểu các cái sự vật hiện tượng là vô chủ vô sử các cái sự vật hiện tượng là có cái quan hệ tương tác với nhau thôi chứ không có cái quan hệ là Chủ Nhân Chủ sở.

Cho nên là con người với căn nhà thì không có cái quan hệ Chủ Nhân Chủ sở mà chỉ có cái quan hệ tương tác với nhau.

Nhưng mà con người thì lại sống trái với cái sự thật đó. Con người sống với cái tư tưởng làm chủ, tư tưởng sở hữu. Cho nên đã là tư tưởng thì nó có sinh có diệt, lúc có lúc không.

Chỉ khi nào sợ Khởi lên với cái đối tượng đó mới có cái tư tưởng Làm Chủ Tư tưởng sở hữu, còn không là không nghĩ đến nó thì không Cái cái tư tưởng làm chủ Tư tưởng sở hữu không Khởi lên.

2+: con chưa tiểu hiểu tại sao lời nói hành động ăn uống nôi mạng là được gọi là tâm?

Trả lời: Quý vị thấy rằng là quý vị thấy cái hành động giơ tay hay là làm việc gì thì rõ ràng là quý vị đang thấy cảm giác hình ảnh.

Thì đó là thấy Tâm.

Quý vị nghe được cái lời nói thì thực ra đó là nghe cái cảm giác âm thanh mà cảm giác âm thanh là tâm.

Cho nên là quý vị thấy quý vị nghe thấy hành động nghe lời nói thì đó là quý vị thấy cảm giác hình ảnh thấy cảm giác âm thanh.

Cho nên là rõ ràng cái đối tượng đó chúng ta cứ hiểu lầm đó là thế giới vật chất thực chất nó là cảm giác là tâm hết.

3) Nhân hành và nhận thức có thể chia nhỏ Phân tích chi tiết như thế nào?

Trả lời: Nhân hành thì là không hiểu là quý vị là nói về cái gì.

Nếu như là nói là tâm hành thì là còn được.

Tâm thì bao gồm là bốn nhóm mà là họ tưởng hành thức.

Tâm hành thì có rất là nhiều tâm hành, quý vị đã học rồi.

Còn nói nhận thức, nhận thức ở đây là chúng ta nói về ý thức.

Ý thức thì nó trong cái phần này nó rất tế nhị mà quý vị sau này quý vị học đi sâu vào cái ý thức là cái tâm biết, còn cái đối tượng được biết gọi là tư tưởng là kiến thức.

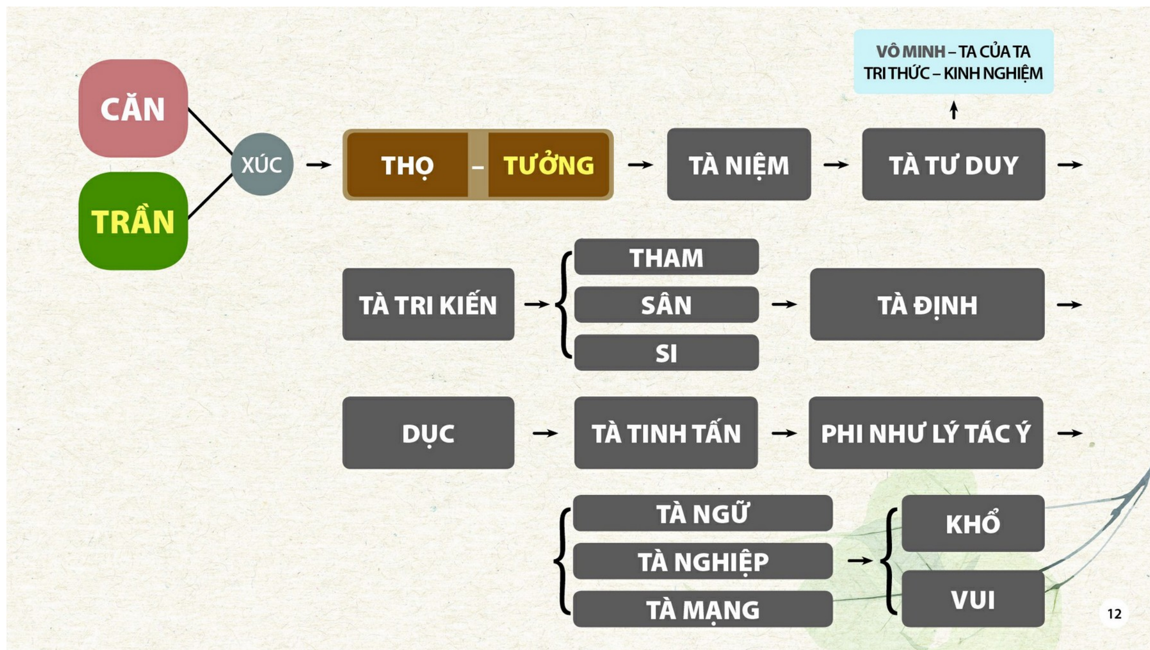
Quý vị phân biệt kiến thức với là cái tâm biết ý thức cái tâm biết ý thức là cái tâm biết, còn cái đối tượng của tâm biết là kiến thức.

Quý vị phải hiểu như vậy.

4) Tư tưởng là gì trên lộ trình tâm Bát Chánh Đạo có tư tưởng không ạ?

Trả lời: Tư tưởng là quý vị phải hiểu rằng là những cái hiểu biết, những cái kiến thức đó gọi là tư tưởng.

Cái chữ tư tưởng là người ta dịch ghép vần giữa Tư và tưởng.

Thế Quý vị mới thấy đây. Căn trần tiếp xúc phát sinh thọ tưởng. Rồi tà niệm tà tư duy.

Thế thì là quý vị thấy rằng tà niệm tà tư duy phát sinh cái tà tri kiến.

Thế thì ở đây quý vị phải hiểu hiểu cái ghép cái chữ tư tưởng là ở đây, tư là tư duy, tư duy về cái đối tượng mà cái tâm biết trực tiếp giác quan gọi là Tưởng ghi nhận để phát sinh cái hiểu biết cái đối tượng đó là cái gì tính chất ra sao.

Cho nên rằng là quý vị thấy rằng: thấy một cái đối tượng rồi Tư Duy Khởi lên phân tích so sánh đối chiếu cái đối tượng đó với những cái điều đã học để hiểu biết cái đối tượng đó là cái gì tính chất ra sao.

Cho nên cái chữ là tư tưởng là cái kết quả của cái tư duy.

Quý vị phải hiểu cái chữ tư tưởng là kết quả của tư duy, tư duy về cái điều được thấy đó phát sinh ra kết quả, kết quả đó là biết cái đối tượng được thấy đó là cái gì tính chất ra sao.

Cho nên cái tư duy đó được diễn tả là cái kết quả Tư tưởng và Tri kiến

Tư tưởng là yếu tố quan trọng, vì vậy chúng ta sử dụng thuật ngữ “tà tư duy phát sinh tà tri kiến”.
Tuy nhiên, ở đây, “tà tri kiến” bao gồm cả tâm biết, ý thức và tư tưởng. Đối tượng của cái Thấy là các cảm giác, còn đối tượng của cái Biết là tư tưởng.
Vì vậy, trong cụm từ “tà tri kiến”, nếu phân tích chính xác, nó bao gồm ý thức và tư tưởng.

Đối tượng của ý thức là tư tưởng, mà tư tưởng cũng là thông tin, là tri thức.
Do đó, chúng ta hiểu tư tưởng là thông tin, là tri thức, và ý thức là biết về thông tin của sự vật, chứ không phải biết về chính sự vật đó.
Quý vị thấy rằng mắt tiếp xúc trực tiếp với sắc trần, phát sinh cảm giác hình ảnh và đồng thời phát sinh nhãn thức.Nhãn thức là cái biết trực tiếp đối tượng.
Còn ý thức biết cái đối tượng được thấy đó là cái gì, tính chất ra sao.
Ý thức biết về thông tin của đối tượng đó, chứ không phải biết trực tiếp về đối tượng đó.
Vì vậy, chúng ta hiểu rằng kiến thức, tư tưởng hay thông tin là đối tượng của ý thức.
Vậy thì, tư tưởng trên lộ trình tâm Bát Tà Đạo được gọi là tà kiến.
Kiến thức đó là tà kiến, thông tin đó là tà kiến, tư tưởng đó là tà kiến.
Còn trên Bát Chánh Đạo, cũng là tư tưởng, chánh niệm, chánh tư duy thì phát sinh chánh tri kiến.
Chánh tri kiến cũng bao gồm ý thức và tư tưởng, nhưng tư tưởng đó là chánh kiến.
Tư tưởng đó là chánh kiến, tri thức đó là chánh kiến, thông tin đó là chánh kiến.
Trên Bát Tà Đạo có tà tri kiến, bao gồm ý thức và tư tưởng tà kiến.
Còn trên Bát Chánh Đạo, chánh tri kiến chính là ý thức và tư tưởng chánh kiến.

5): Một người tu Bát Chánh Đạo có mặt ở mọi nơi, bị người khác hiểu lầm là kẻ thù, tiến đến đánh đập dẫn đến thương tích, thậm chí mất mạng. Ở đây có sự vận hành của nghiệp nhân, nghiệp quả đối với người tu Bát Chánh Đạo kia không?

Nếu lộ trình tâm của người đó là Bát Chánh Đạo, thì khi bị đánh đập, đó là xúc, căn trần tiếp xúc với nhau, phát sinh cảm giác khốc liệt và đồng thời phát sinh thân thức.
Nhưng đến đây, lộ trình tâm vị đó chánh niệm không kích hoạt tham sân si, nên không có khổ, có vui vì sự việc đó.
Dù thân có khổ thọ khốc liệt, nhưng tâm vắng lặng khổ vui.
Do đó, lộ trình tâm của vị đó không còn vận hành của nghiệp nhân đi đến nghiệp quả nữa.

Câu 14: Cảm giác pháp trần về hình ảnh, âm thanh thì con đã hiểu, nhưng cảm giác pháp trần về Pháp trần thì con chưa hình

dung được.
Trả lời: Cái này thì lúc nãy tôi đã nói rồi.

Câu 15: Trong bài kinh Nhất Dạ Hiền Giả có nói tới việc chánh niệm một ngày đêm sẽ chứng thánh nhập lưu ở phần đạo quả Niết Bàn, bậc thánh nhập lưu là quả vị thấp nhất, chấm dứt 30% phiền não. Con muốn nghe để hiểu thêm về cách đạt đạo quả nhập lưu, nhất lai, bất lai và cách tự kiểm duyệt được phần này. Hẳn trong quá trình thuyết pháp cũng có những thiền sư đạt được quả vị này, con muốn gặp các vị này để đến mà thấy thì có cách nào ạ?

Trả lời: Quý vị phải hiểu như thế này, cách phân chia như vậy là để diễn đạt, để nói cho dễ hiểu thôi.
Quý vị phải hiểu mục đích của sự tu tập này là để chấm dứt khổ.
Trước tiên là để giảm thiểu khổ, để phân quả vị là nêu lên cái mức độ giảm thiểu khổ.Ví dụ như nhập lưu thì giảm thiểu được 30% cái nỗi khổ, nhất lai thì giảm thiểu được 50% cái nỗi khổ, bất lai thì 70-80%, A La Hán là 99%.
Đó là cách nói để diễn đạt mức độ giảm thiểu khổ khi tu tập.
Nếu quý vị hiểu được như vậy, thì các quả vị đó chỉ có ý nghĩa như vậy thôi.
Như vậy, quý vị không cần phải quan tâm đến nó.
Cái mà quý vị cần nhất là tu tập chánh niệm về thân, thọ, tâm, pháp để tự mình kinh nghiệm và giảm thiểu được khổ đến mức độ nào.
Nếu quý vị hướng đến việc đạt nhập lưu, phấn đấu để đạt đến nhập lưu hay bất lai thì hỏng rồi.
Đó là tâm Bát Tà Đạo, là tâm chấp ngã nó khởi lên rồi.
Cho nên, quý vị cảnh giác điều đó.
Đây là cách nói để mô tả mức độ giảm thiểu khổ thôi, chứ không phải có vị thánh nào như vậy cả.
Chẳng có vị thánh nào ở đây cả.
Nếu quan niệm rằng có vị thánh đó là rơi vào tà kiến chấp ngã rồi.
Bởi vì tất cả đều là vô chủ, vô sở hữu, hay là vô ngã. Không có một cái ta nào đạt thánh quả cả.
Hướng đến mình đạt đến các thánh quả đó thì đó là tà kiến rồi, là đi sai đường rồi.
Cho nên, quý vị phải cảnh giác với những hiểu biết như vậy.

Câu 16: Con kính chào thầy, bậc A La Hán có thần thông không? Con thấy người ta viết trong sách vở Phật giáo.

Trả lời: Thần thông là cái mà tà kiến, người ta không hiểu sự thật.
Quý vị sẽ thấy rằng, ngày mai quý vị học về tương tác giữa Hóa Sanh và con người thì mới hiểu rằng những cái đó xuất phát từ hiểu biết không đúng sự thật về tương tác Hóa Sanh, nên mới đặt ra những năng lực của con người như vậy.
Quý vị thấy rằng, tu tập ở đây là Bát Chánh Đạo, tám chi phần: chánh niệm, chánh tinh tấn, chánh định, chánh tư duy, chánh tri kiến, chánh ngữ, chánh nghiệp, chánh mạng. Có tu tập thần thông ở chỗ nào đâu?
Quý vị mới thấy rằng tôn giáo có rất nhiều điều làm cho người ta chấp thủ, hiểu nhầm.

2) Đức Phật giác ngộ rồi nhập diệt thì trở thành hư vô, thần túy hay có tồn tại, nhưng trí của con người không thể hiểu?

Trả lời: Quý vị học đến ngày thứ tám, ngày mai, ngày mốt thì quý vị sẽ hiểu điều đó.

3) A La Hán có ý muốn giáo hóa chúng sanh đạt đến giải thoát như vị đó không? Nếu có thì Ngài có ứng thân vào thế gian để cứu độ không? Bên đại thừa gọi đây là cứu độ chúng sinh mà tự tại trong sinh tử, họ ca ngợi hạnh Bồ Tát và tự giác giác tha. Còn A La Hán là Tiểu thừa nhập diệt rồi thì mặc kệ chúng sinh?

Trả lời: Quý vị học rồi hành rồi là để mình tự mình giải đáp những cái này.
Quý vị phải thấy, quý vị quan sát sự thật.
Cái gì mà có mâu thuẫn thì không phải là sự thật.
Cái gì mà nhất quán từ đầu đến cuối, không mâu thuẫn thì cái đó mới phù hợp với sự thật.
Thí dụ như luật sư và tòa án họ cãi nhau.
Nếu luật sư đưa ra một luận cứ mà ông chánh án không thể tìm thấy mâu thuẫn nào trong chứng cứ đó thì tòa án phải chấp nhận.
Còn tòa án mà tìm thấy mâu thuẫn trong chứng cứ đó là như vậy, cái đó không phải là sự thật rồi.

Cả hai bên đều tìm mâu thuẫn trong luận điệu của đối phương để vạch ra.
Nếu trong luận cứ đó có mâu thuẫn thì đó là không phải là sự thật, mà nếu không có mâu thuẫn thì mới là sự thật.
Hôm trước có một cô nói rằng cô đi tham dự khóa tu này rồi, sau đó cô tham dự rất nhiều hội chúng, nhiều khóa tu nên cô mới tham dự một khóa của một hội chúng là I Rin.
Đến đạo tràng đó đầu tiên là phải đọc lời nguyện.
Và lời nguyện đó là nguyện rằng cứu độ cho tất cả chúng sinh thành Phật rồi thì lúc đó mình mới thành Phật.
Người tu là phải phát nguyện như vậy, độ cho tất cả chúng sinh thành Phật thì mình mới là người thành Phật.
Và ai cũng thấy rằng lời nguyện đó là cao cả, là tột cùng của hạnh nguyện của chư Phật.
Thế thì không ai thấy mâu thuẫn trong đó cả.
Tôi hỏi cô có thấy mâu thuẫn không?
Nếu tất cả mọi người tu đều phát nguyện là mình phải độ thoát tất cả chúng sinh thì mình mới thành Phật Tức là mình là người thành Phật cuối cùng.

Chừng nào mà tất cả chúng sinh thành Phật rồi, lúc đó mình là người thành Phật cuối cùng.

Nếu như tất cả mọi người phát nguyện đều phát nguyện như vậy thì quý vị thấy rằng không có ai thành Phật cả.

Bởi vì ai cũng nguyện mình là người thành Phật cuối cùng.

Ai cũng tranh nhau giành là người cuối cùng thành Phật thì như vậy chẳng có ai thành Phật cả, phải không?

Quý vị có thấy rằng lời nguyện đó đã mâu thuẫn chưa?

Rồi thì nói rằng nếu như phát nguyện thành Phật là phải phát nguyện độ thoát tất cả những chúng sinh thành Phật rồi mới thành Phật thì như vậy ông Phật Thích Ca là ông tào lao rồi.

Chúng sinh chưa thành Phật mà ông đã thành Phật rồi thì như vậy ông có đáng tôn trọng đâu?

Quý vị nói rằng nếu như phát nguyện cao cả nhất muốn thành Phật là phải độ thoát tất cả chúng sinh rồi mới thành Phật, vậy thì ông Phật Thích Ca rõ ràng nói ông thành Phật rồi.

Nhưng mà tất cả rất là nhiều chúng sanh vô số vô biên chúng sinh chưa thành Phật mà ông đã thành Phật rồi, thì như vậy ông là đáng coi thường, ông không xứng đáng với cái lý tưởng đó.

Thế quý vị có thấy rằng bản thân những người đó vừa phát nguyện như vậy, vừa đi phỉ báng ông Thích Ca phải không, coi thường ông Thích Ca.

Thì như vậy quý vị phải thấy, phải tìm ra những cái mâu thuẫn trong đó, thì quý vị mới thấy rằng nó là những cái điều tào lao.

Cho nên rằng cái gì là sự thật thì nó không có mâu thuẫn trong đó, không tự mâu thuẫn trong đó.

Cho nên cái gì mà quý vị thí dụ như quý vị muốn phản bác những cái luận điểm này khác thì quý vị đừng có đưa quan điểm của mình ra áp đặt người ta, người ta không chịu.

Bởi vì người ta mặc định là người ta đúng rồi, người ta đúng theo cái hiểu biết của người ta, còn bây giờ quý vị áp đặt cái quan điểm của quý vị cho người ta là người ta không chịu.

Quý vị chỉ có cách là quý vị tìm ra cái mâu thuẫn, nếu như quý vị đúng sự thật rồi quý vị tìm ra cái mâu thuẫn trong cái luận thuyết của người ta.

Thì lúc đó người ta mới chịu rằng cái người ta nói là mâu thuẫn là không đúng sự thật.

Cho nên cái đó thì quý vị phải tu học thật nhiều, thì lúc đó quý vị thấu hiểu sự thật, thì cái gì trái với sự thật là quý vị biết, quý vị tuệ tri được.

Như vậy rằng tôi đã trả lời cho quý vị các câu hỏi mà thiền sinh chùa Long Hưng gửi cho ban tổ chức.